

אברהם בכאי רומה לגיבור של סרם אימלקי ריאליסמי. הוא נושא על שכמו את פרנסת משפחתו כולה. נשקו היחיד הוא חיוך אפיץ. וי

המסטיק המר

סאת
דן ברנע

קודם כל ראיתי חיוך, בצורת טור של שיניים לבנות ומבהיקות. לאט לאט הסתמן סביבן פרוצוף שחרחר, בעל עיניים שחורות ושערות מתולתלות ופרועות. הפרצוף היה שיך לילד קטן, לבוש מכנסיים קצרים, אסודה דהוייה ומרופסת, שרגלו האחת היתה חבושה תחבושת לבנה וקשורה בסרט לקבבק עץ. בזרועו השמאלית חיבק קופסת קרטון מעוכה, בעוד שיד ימינו הרושיטה חפיסת גומי-לעיסה כלפי הזוג שישב במסעדה, אל שולחן שהיה סמוך לשולחננו: "מסטיק, גברת! אדון! מסטיק!"

הגברת לא רצתה מסטיק, גם לא האדון. החיוך המאושר הגדול, שכיסה את פניו, נעלם. אך רק לרגע: כשניגש לשולחננו חזר החיוך לזרוח.

"שלום, חברה", אמר בחיוך. "אני אראה לכם משהו מענין. היכף תראו."

בשיטתיות של נער, המלמד את חבריו כללי משהק חדש, עבר סביב השולחן, מסר חפיסה לכל אחר. "תחזיק את זה רק רגע", הפציר במסרבים. "מה יצפת כך?"

כשגמר את הסיבוב, ניצב שוב מול הראשון. "עכשיו התור שלך לתת לי משהו" הכריז הגאון המסחרי הקטן. החיוך הגדול היה מהול עתה בחרדה מתוחה. "זה עולה שנים עשר וחצי גרוש". כולנו שילמנו. הפקחות בלבד היתה שוה את הכסף, אם לא המסטיק.

"לשם מה אתה זקוק לכסף?" ניסיתי לחקור אותו. הוא לא הראה רצון להניח לזרים, ואפילו לקוחות טובים, להתערב בעניניו. ככה, אני צריך אותך. היתה תשובתו המתחמקת.

מפרנס המשפחה

נתקלתי בו שוב כעבור ימים אחדים. ב" שעה מאוחרת בלילה, בסביבת תחנת הארץ טובוסיים של שכונת התקווה, צעדה הדמות הקטנה. עם קופסת הקרטון תחת בית שחייה. החלשתי לעקוב אחריו: הייתי סקרן לדעת מה דוחף ילד זה לעסוק במכירת מסטיק, בשעה שרוב בני גילי כבר ישנים במיטתם. אך הנער נעלם מעיני באחת הסימטאות הר צדדיות, שהגשם הפך אותן לאגם מוארך. למחרת חזרתי לרחוב. כל אחד ידע את מקום מגוריו של הנער השחרחר, שרגלו האחת מצועה, המוכר גומי לעיסה בלילות. בבית מספר 9 מצאתי את אמו, אסתר בכאי, אשה רזה, קמוטת פנים ושחורת עי" ימים. כן, אברהם גר כאן. כן, היא יודעת שהוא מוכר מסטיק בלילות. מה הוא עושה בכסף? חדאי שהוא יודעת: הוא מוסר אותו לה.

אברהם, בן ה-11, הוא המפרנס היחיד של משפחת בכאי.

שתיים וחצי לירות

לתפקיד של מפרנס המשפחה נכנס אברהם ילמי חודשים מספר. אחיו הבכור, מאיר, היה מחוסר עבודה זמן רב. האח השני, דוד, יצא לקיבוץ לוחם הגיטאות, בגליל העליון, ואילו יוסף, האח השלישי, בחור רזה בעל עיני תבלת חולמניות, הצטיין בלימודיו ב" כתה ז', אך היה חסרישע כחיי המעשה. אברהם החליט לקחת את העינינים לידי. "אמא, אני אצא למכור מסטיק" הכריז יום אחד. האם הביטה בו בעיניים דומעות, לא מצאה בעצמה את הכוח לסרב. אותו לילה, בשעה 11, נכנס אברהם הביי

